

Korta je stala pred vratmi. Po prstih je prestopila prag in pogledala v sobo ob levi. Vrata so bila odprta. Na mizi je stala prazna steklenica, Klešman je ležal na postelji vznok in hrupno smrčal.

„Nikogar ni doma. — Vsi so šli — Sicer bi Klešman ne spal tako brezskrbno. —“

Hotela se je po prstih vrniti. Vendar je poizkusila. Saj je bila blizu Semenovega stanovanja.

Ključ je tičal v vratih.

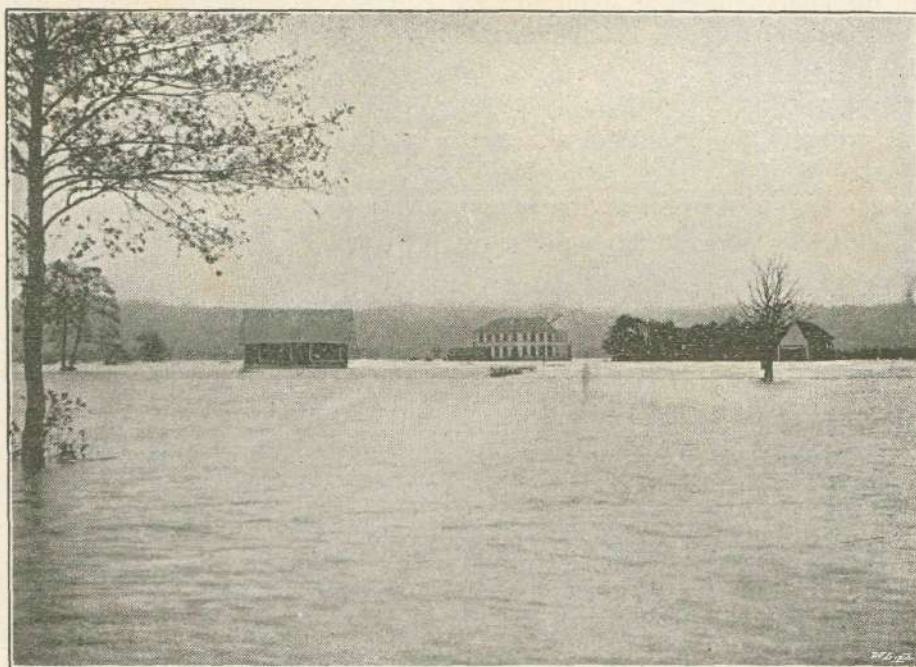
„Doma je!“

Potrka. Nič glasu. Potrka drugič.

Seme je stopil proti njej in jo sunil iz kota. Z zobmi je škripal in jecal nerazumljive besede. Korta se je sesedla ob steni in popolnoma mirno čakala. Bila si je v svesti zmage, kakor izkušen vojskovodja, ki se malo briga za spopadke prvih straž.

„Ne greš? Glavo ti razbijem!“

„Na, udari! Bo vsaj konec mojega gorja! Egonček, ali ne veš, da ljubezen vse prenese? Ti si me ljubil, kakor se ljubi kozarec vina. Izpije se, in ljubezni je konec. Jaz pa drugače! Ljubila sem te in te še ljubim in te bom do konca. In ne bilo bi me danes

BARSKA ŠOLA OB POVODNJI.

Seme nekaj zagodrnja, Korta pa ne čaka več. Previdno pritisne kljuko in stopi v sobo.

Nadzornik je ležal na otomanu, obrnjen v zid. Ko čuti, da je nekdo vstopil, zasuče se naglo in v istem trenutku plane divje kvišku in se s kletvijo zadrvi proti Kortii. Ta je hitro zaprla vrata in se umaknila v kot ter položila prst na ustnice.

„Tiho, ljudje slišijo! Škandal bo!“

„Vrag naj pogoltne ljudi, tebe in vse škandale! Poberi se, coprnica, vlačuga!“

sem, ko bi te sovražila. Ali ljubezen zahteva, da te rešim smrti!“

„Kaj, kaj — kaj, smrti, kakšne smrti?“

Seme se je naenkrat ponižal in postal slaboten kakor fantiček.

„Vstani in govori!“

Korta je pa še obsedela prihuljena na tleh.

„V gozdu sem bila pri Črnem bajerju...“

„Kdaj?“ Seme se je spomnil dvoboja in se prestrašil.